

Homilie Drievuldigheidszondag 2010

Er zijn gebaren, die bij ons kerkelijke en gelovig leven horen. Een van die gebaren waaraan katholieken worden herkend, is het kruisteken. U hebt waarschijnlijk dit kerkgebouw betreden met het maken van een kruisteken met wijwater. Wij zijn deze Eucharistieviering begonnen met het kruisteken met de namen van de Drieene God, de Vader, de zoon en de heilige Geest. Wij zullen eveneens deze viering afsluiten met het kruisteken. En bij het verlaten van deze kerk kunt u weer een kruisteken met wijwater maken. Bij het doopsel worden ouders en alle genodigden uitgenodigd om het kindje met een kruisteken te begroeten en bij het afscheid van een dierbare vertrouwen wij deze geliefde toe aan God door het maken van dat vertrouwd kruisteken. Maar helaas is dit voor jeugdigen soms een vreemd gebaar geworden. Toch willen ook zij het kruisteken leren, want elk gebedje begint met datzelfde gebaar en de namen van de Drieëne God: de Vader als de Schepper van hemel en aarde; dan noemen wij de Zoon als God die mens geworden is en ons leven heeft gedeeld met de daarbij horende pijn, verdriet en zelfs dood. Maar de Zoon is ook degene die de dood heeft overwonnen door de verrijzenis. Tenslotte noemen wij de heilige Geest als Gods blijvende aanwezigheid. Op deze manier drukken wij telkens uit, dat God iets met mensen heeft en zich daarom met ons verbonden heeft. En dat wij daarop steeds mogen rekenen, heel ons leven lang.

Elk jaar wordt er in Lourdes een pastoraal thema gekozen. Zo werd er achtereenvolgens aandacht gevraagd voor de rots, de menigte mensen, voor het licht en andere thema's werden aan de orde gesteld. Dit jaar staat het kruisteken centraal met de namen van de Drieëne God: Vader, Zoon en heilige Geest. Waarom? Want wie aan Lourdes denkt, denkt toch allereerst aan Maria en Bernadette en daarna pas aan een kruisteken. Maar Lourdes wordt altijd ook de plaats van het kruisteken genoemd. Want toen het herderinnetje op 11 februari 1858 de rivier de Gave wilde oversteken, hoorde ze plotseling een zacht gedruis van wind en werd haar aandacht getrokken door een witte gestalte, die haar in de rots verscheen. Bernadette wist niet wat te doen. Wie is dat? Een geest? Een spook? Daarom nam ze snel de rozenkrans en wilde een kruisteken maken, maar het lukte haar niet. Pas toen de Witte Dame haar uitnodigde om met haar samen het kruisteken te maken, lukte het haar om dat vertrouwd gebaar te herhalen. Dit gebaar stelde Bernadette volledig gerust. Nu wist zij: deze witte Dame moet uit de hemel komen, want anders zou ze het kruisteken niet kunnen maken. En alle latere ontmoetingen tussen Bernadette en O.L.Vrouw zijn altijd begonnen met het samen maken van het kruisteken. Bernadette heeft het daarna als een van haar taken gezien om de mensen aan te leren om het kruisteken steeds met aandacht en overtuiging te maken, want zoals nu kan soms het kruisteken lijken op het weggagen van denkbeeldige vliegen. Onaandachtig, slordig. Daarom komt het kruisteken alle aandacht toe.

Het kruisteken is verder de meest korte geloofsbelijdenis en een voortdurende verwijzing ook naar ons doopsel, want toen zij wij met de woorden die bij het kruisteken horen, met doopwater overgoten. Door het kruisteken worden wij ons bewust, dat God borg voor ons staat en ons als zijn kinderen beschouwt. Dit geloof biedt ons bescherming.

Wij verbinden het kruisteken verder ook met het kruis, waaraan de Heer Jezus als onze Verlosser is gestorven. In onze huizen hangt een kruisbeeld, dat ons zeer vertrouwd is, misschien té vertrouwd, zodat wij er onachtzaam mee omgaan. Door het maken van het teken van het kruis geven wij erkenning aan Jezus' verlossende liefde.

“Met Bernadette het kruisteken maken”, met Bernadette de Naam van de Drieene God uitspreken. Dit thema wil een verfrissing bewerken in onze geloofsbeleving: in de gebaren die daarbij horen en de woorden die wij erbij uitspreken. Wij betrappen ons erop, met hoeveel sleur en onnadenkendheid wij het kruisteken maken. Bernadette wil een verfrissing bewerken in onze geloofsbeleving en mentaliteit. Een nieuwe stap, een nieuw begin. Moge deze feestdag van de Drieene God, van de Vader, de Zoon en de heilige Geest ons geloof verfrissen en ons dankbaar maken, dat God naar mensen heeft omgezien. Amen.